
G. István László

BURGER KING

Mintha fejük egy gesztenye lenne,
tűburkából kibújt barna fényrés,
esznek a férfiak.

Nem gondolnak nőre, végtelenre,
széthajtogatják az átszírozott papírt,
a fehér szalvétán átüt a majonéz,
beleharapnak a hamburgerekbe,
ahogy a sebben bennragad a géz,
forog a szájukban az étel,
utat keres a szájpaplás körül,
mintha a nyeléssel megszületne,
esznek, egyedül.

AZ ÓRÁS

Az órás nyúlembert, csak ideje van,
gyűszű a szemén vagy orsó,
felpiszkálja, tűhegynyi a tér,
amiről nem beszél a koporsó.
Nyugodtsága mögött feszült idegenség,
ne várjon kíméletet, ami kimérhető,
a beállításnak már-már szaga lett,
nyúlorra érzi is, kutat, megremeg,
két körme közt, ahogy igazít,
mint horogra akadt idegszál, fájdalom
kisül, hogy guzsalytalan, amit a sors
kimér – ideje után csak ára van. Ujjbegyének
fáj a sok csavar, felhorzsolódik,
ott pikkelyes a bőr, mintha közbe fonna,
volna karma is, ahogy letolt
szemüvege fölött rád néz, eltekint,
nem tudja egyszerre fonni,
szóni, vágni, elbíbelődik,
szuszog, áruját hozomra sose adja,
alatta mindig apró bogyók jelzik,
hogy ő is emészt. Sorsodba nem tud
beleszólni, kézfeje izzad, felitatja.

FŐPINCÉR

Erejét nem, használja célzott
figyelmét, dezodor-hangszínét, álmos
zenész, aki ütemekkel nem törődik,
rendezget, papírszemét, pecsétes terítő,
körmére lakként pötytyent viasz, vakon
teljesített küldetés, hosszúra nyúlt
ministránsgyakorlat kellékei, ötös
fizet, csak épp a felmutatás helyén
jattosztás, keményített köszönések,
lúdtalpas, hanyag vigyázz, kimért,
kiszámított szünetjelek.

Fejében arctemető, minden vendég
felett kaddistalan rítus, mintha ásna,
hozza az újabb köröket, koszorúrendelés,
annyi gyomor, jóllakatni a földet,
hogyan senki se lássa, újabb társaság,
elégikus póz, édes nevetés, ingyenc saláta.
Kiömlött a só, egy tányér elgurult,
minden ember hozzátartozó,
mindenki megboldogult.

Czilczer Olga

FÉNYCSÓVA, KINYÚLÓBAN

Kilép fehér köpenyben, vagy csak az ajtó nyílik. A rézsárga kilincsen
gyakorlott mosolyra villan. Aztán húsz perc is eltelik várakozásban.
Támulások és zárulások a kézben, nem tudni, miképpen elrendezve.

Egy kedélytelen kártyajáték minden szórakozásunk. Lankadóban,
feszülőben a tünetek. Betegségeket titkolnak történetek. Egy-egy
epizód lapja elejtve kallódik. Lapra lap hull. A szereplők meg, akik
a homályban maradtak – tehetnek-e mást? – türelemmel a sorsukra
várnak. Senki se próbálná illetéktelenül a részbe helyezni lábnyoma
névjegyét. A részbe, ahol a fénycsóva kinyúlóban valakit beint.

Az ajtó megnyílik. Ugyan mi baja? Most ő következik.

PERCEK, FUTAMOK

Mintha a fehérek, feketék skálái lennének, jobbról is, balról is, persze, nem lehet átmenni, állok, elindulok, ámbár jobban tenném, ha le sem lépnék, hisz ezek vágtatnak megállás nélkül, mintha nem is nekem lenne itt elsőbbségem. Még ha rendben futnának, szépen, mint a gyöngy, no persze, ha olyan gördülékenyen menne a dolog, de hol itt a sima oda-vissza, a fényes gyöngyfutam, ezek csak zötyögnek, rángatják a kormányt, ki-kihagyva fokokat,

szabálytalankodnak az úrvezetők. S amikor már negyedszer halom a H-t B helyett, nem állom meg, hogy be ne dúdoljam a tiszta hangot, mintha ugyan meghallanák ebben a kakofóniában, s ha meghallanák is, gyanítom, kifogásolnák a kifogásomat, kinevetnének a (szerintük avult) tonalitásigényemmel, no de mégis valami kelene, mondhatnám, ha nem tonalitás, akkor más fogódzó, jegyzném meg, s mondanám például Schönberget s másokat, ha már így vitába keverednénk, de persze szó sincs efféléről...

Együket mégis megszólítottam, nem hallott-e a KRESZ-ről, de még csak le se húzza az ablakot, ehelyett pirossal besorjázik, és tovalobban, mint egy hirtelen jött zivatar, elsöpörve és feldöntve nem egy figurát, tönkretéve jámbor lábak sakkjátszmáját a kockaköveken. Lábak és ellenlábak. Itt a dúrból mintha mollba térne ki. Ott mintha elidőzne... Nem, tovalódul.

A FÁN FÖLFELÉ

A fonal maga a folyosó a szeszélyesen kanyargó, százfelé ágazó labirintusban, melyen elindultam, aranyos bábrabló. Látszólag tisztelettel övezve fogadnak, jobbról is, balról is rám köszönnek olyan köszöntésekkel, melyekkel másokat, nálam kevésbé érdemes alakokat szokás megilletni; tán nem is nekem szánják őket tulajdonképpen, csak másféle üdvszavakat nem ismernek.

Tudják ezek egyáltalán, ki vagyok? Ismerik érdemeim? S ha nincs is még megírva, beszélnek-e tetteimről, kékes-aranyos felbukkanásaimról, emlegetnek-e legalább kevésbé visszhangos zugokban?

Persze, tudom, bizonyítanom kell naponta, de mit tegyek, ha nem akad utamba nemhogy a legveszedelmesebb, de a legványadtabb hernyó vagy báb sem, akivel elbánhatnék.

Akitől meg nem várok homéroszi szárnyas szavakat, ő vár, tán kicsit sokat is, tőlem. Becézzem. Ő viszontszeret. Oda se értem, zsörtölődik. A földig lehord, számon kér, hol járok, mért késlekedem.